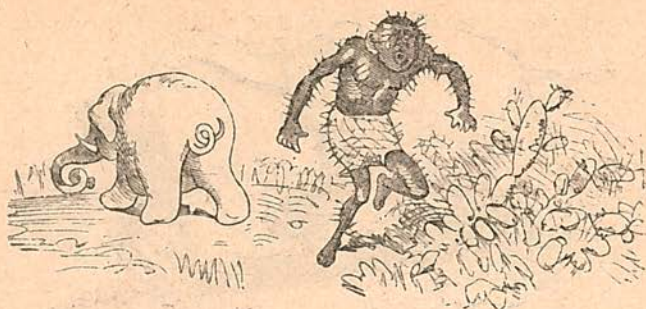

И назад се върна
С бивний си вървеж,
А негъра в бодли
Бе цел таралеж. . .

Елин Пелин

Коледни снежинки

I.

Рояк бели снежинки лудо се гонеха и играеха високо в небето. Колкото по-студено ставаше горе, толкова по-весело им беше. Те се въртяха една край друга, блъскаха се, целуваха се, и пригръщаха се и пак се разделяха. Едни приличаха на звездички, други — на малки пръчици, трети — на тънки иглички.

В града забиха тържествено камбаните. Там се готвеха да посрещат големия празник.

Снежинките чува звъна на камбаните, заслушаха се в тържествените звукове и си казаха:

— В града ще има веселба. Да изем и ние да се повеселим...

И спуснаха се и литнаха надолу, към земята. Те се надпреварваха една друга и се блъскаха, като малки деца, когато излезат от училището. На път си срещнаха зимния вихър и го запитаха:

— Къде отиваш, зимни вихре?

— Отивам в града. Днес е Бъдни вечер, а утре — Коледа. Искате ли да вървим заедно?

— О, защо не, защо не!... Да вървим. Ние също отиваме в града.

И се запътиха заедно. Вихъра засвири своята песен: „ффиу—у! фу-у-у!...“, подхвана на студените си крила снежинките и се спусна към града.

Все повече и повече приближаваха града, който ги гледаше със светящи очи в тази зимна вечер. Насреща им се но-